

Månadens bild november...

"Gardes Korvakiosk"

Henry "Garde" Perssons "Korvaluda" framför "Hjalmar Pers".

På den svart/vita bilden ser vi Åbys äldsta riktiga affärshus byggt år 1865, av handlanden Mårten Knallen Johansson. Ägare blev sedermera Hjalmar Persson. Ett vanligt namn på affären blev "Hjalmar Pers" Framför entrén står det en korkiosk tillhörande Henry Persson. "Gardes korvakiosk".

Kiosken var mobil, det vill säga hjulburen för att förflyttas. Här sålde "Garde" (tillnamn på Henry) korb. Det berättas att utbudet från början var kokt korb och bröd, men med tiden utökades menyn med potatismos också. Denna tillagade "Gardes" mor hemma hos sig och levererades till kiosken.

I våras väcktes i föreningen ett förslag om att bygga en liknande korbkiosk, att användas vid våra arrangemang. Förslaget föll i god jord och med hjälp av fotot från 1935 kom bygget till stånd. Nästa steg var att

hitta en korvhandlare av rang som kan axla "Gardes" mantel, men även andra korvhandlare från svunna tider! Frågan gick till föreningsmedlemmen Pehr Erlandsson som inte tvekade att åta sig uppdraget. Pehr införskaffade tidsenlig utstyrsel för ändamålet och blev en värdig representant för korvhandlarskrået.

Kiosken har använts vid ett par tillfällen tidigare under hösten, dock med "civilklädd" personal, mest för att "trimma" in utrustningen. Nu har vi fått hyllor på rätt plats, belysning, samt bytt ut värmeelementen i kokustrutningen. Den officiella premiären räknar vi till vid vår julmarknad som ägde rum den 19 - 20 november. Korven då... Ja naturligtvis finns det en koppling till korvhandlaren, den kommer från charkuteriföretaget "Per i Viken."

Text. PO Carlson. Foto Blomgrens arkiv samt PO

Pehr i sin stiliga mundering framför kiosken

Pehr med korvsugna kunder.

Postat [24 november, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild... betfältet

Lisbeh Andersson på betfältet!

Oktober Är här och det för tankarna tillbaka till 50 och 60 talet. Då odlades sockerbeter på många av de mindre gårdarna i trakten. Sockerbetsodling var som mycket annat på den tiden arbetskrävande. På försommaren skulle betorna gallras ett avstånd mellan plantorna skulle

vara ca 30 cm. Detta arbete utfördes liggande på knä med små gallerjärn. Senare på sommaren skulle man ytterligare en gång gå över odlingen och rensa bort ogräs. Då gick man upprätt och använde en långhacka. Mellan raderna körde man med en radhacka som drogs av häst eller traktor.

När hösten kom var det dags att dra upp betorna och då lade man dem i långa rader. Det kunde vara ett styvt arbete att dra upp betan ur jorden och ibland fick man använda en specialgrep. Därefter skulle blasten skiljas av från betan. Det gjorde man liggandes på knä med en betkniv. Betorna lades i högar och blasten i rader. Blasten använde man till foder åt korna. Betorna skulle sen vidare till sockerbruket och då lastade man upp högarna på traktorsläp. Sen körde man till sockerbruket i Hasslarp med traktor med två vagnar. Efter att man tippat betorna på bruket fick man ibland betmassa i retur. Betmassa var det som återstod när sockret hade lakats ur. Betmassan användes till foder åt djuren.

Det mesta av detta utfördes för hand så på den tiden behövde man inte gå på gym efter arbetet.

Text och foto Nils Andersson

Postat [22 november, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Månadens bild... Rönnen

En skönhet. Vad är väl vackrare på hösten än just rönnen och dess bär? Rönnen är ett träd inom familjen rosväxter. Den blommar vackert på våren med honungsvita blomklasar och på hösten mognar orange/röda bär fram. Sidensvansarna kommer ibland i flockar för att kalasa på rönnbär som lyser vackert röda. (Om Du ser en flock sidensvansar, lyssna noga på dem, de låter som små bjällror.) Rönnen är mycket hårdig och växer långt upp i fjällvärlden. Den växer vilt men används också ofta i trädgårdar och i planteringar vid vägkanter. Orsaken till att det blivit så är att den klarar sig med en mager och stenig jord. Den kan stå som ett ensamt träd eller flera tillsammans i en grupp. Rönnen kan bli ca 50 till 60 år gammal. Rönn kan huggas ned och användas vid slöjd och hantverk. Virke av rönn är vackert rödbrunt. Med rönns bark kan man växtfärga garn, det blir då gulbrunt. Rönns bär är också mycket användbara. De är riktiga superbär då de är fulla av C-vitamin, järn, karotin och antioxidanter. Man kan safta, sylta, baka, torka bären, göra snaps och laga tex grytor med bären.

Surt sa räven om rönnbären Och det stämmer verkligen men plockar man dem efter att de fått frysa eller lägger dem i frysen så är de mindre beska i smaken. Att plocka både löven och bären för att göra en vacker höstkrans kan ju också vara trevligt!

Enligt Bondepraktikan: Om det är **mycket rönnbär** då blir det en snörik vinter. Om det är **lite rönnbär** då blir det en dålig vinter. (Sen är det upp till var och en att avgöra vad som är en bra respektive en dålig vinter.)
Gå nu ut och njut av de vackra träden och dess bär när hösten är här.

Text och bild Mona Scott

Postat [26 september, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Klippanbygdens egen ”Döderhultare”

Knut Persson född i Klippan, uppväxt i ett Rösatorp för att sen bosätta sig i Klippan hade en annorlunda hobby genom hela livet, träsnideri. Det började redan i skolåren, som Knut tillbringade i Gråmanstorps skola och när lärare Rylén fick se vad hans lille elev hade åstadkommit med sin kniv och ett trästycke, blev han mäktigt imponerad och köpte trægubben som Knut täljt. Han fick 50 öre, som i dag motsvarar ca 10 kronor. Det var dock först under andra världskriget som snidandet i trä kom att utvecklas till Knuts stora hobby. Under hans sista soldattjänstgöring under kriget blev han kamrat med en kille från Österlen. Inte någon av dem rökte eller var intresserade av kortspel, så vid sina vaktpass i tältet kröp de intill spisen och täljde träfigurer. Någon brist på arbetsmaterial fanns det inte, vedlådan innehöll många vedträ, en del slapp bli lågornas rov och blev i stället till något alster i trä. Knut och hustrun Ellen hade byggt hus i Lilleskogsområdet, ute på väster, 1935. Knut fick för övrigt ge namn åt den gata som de bodde på, Knutsgatan. Här fortsatte Knut sitt träsnidande vid sidan om sitt yrkesliv i pappers- och tryckeribranschen. 1949 hade Knut fått ihop så många alster att han inbjöds att ställa ut. Allt fler hade upptäckt träsnidaren Knut Persson. Utställningen blev en succé, men fick också oväntade följder för hans skapande! Knut fick så många beställningar att han helt enkelt ledsnade på sin hobby. Men plikttrogen som han var färdigställde Knut alla beställningar Andra intressen kom i

stället i förgrunden, bland annat fotograferade han för hembygdsföreningen, något som han höll på med i 35 år. Men intresset för snideriet återuppväcktes efter att grannar som varit i Småland och besökt Axel "Döderhultaren" Petterssons muséum, visade en bild på ett av "Döderhultarens" arbete på en häst med vagn. "Jag tror min häst och vagn är lika fin", var Knuts kommentar! Knuts figurer och alster skildrade ofta vardagshändelser, inte minst från torparlivet på landet! På bilderna ser man den häst och vagn som Knut snidade och som han jämförde med "Döderhultarens" och fick honom att ta upp snideriet igen. Den siste figuren är "Vis-Albin" Albin Paulsson, "den beläste visnasaren" som vandrade runt i bygden till marknader och fester med sin unikabox, för att sälja vishäften- och preventivmedel

Knut arbetade mest med lind, ett träslag som är mjukt och inte så ådrigt. Hur många alster Knut åstadkom under sitt liv ville han inte avslöja, "Det behåller jag för mig själv"!

Knut Persson blev på så när ett par dagar 99 år gammal, hur länge han höll på att tälja är ovisst, men vid 96 års ålder arbetade han med alster föreställande hustrun Ellen och hennes rollator.

På hembygdsföreningen i Elfdalen finns ett helt skåp med Knuts figurer till beskådan!

Text och foto

PO Carlson

Postat [21 augusti, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Tomabadet

Ungar, mammor och några skraddare i Toma.

Jag är tio år och min röda cykel skramlar fram på grusvägen mellan Klippan och Bjärsgård. Jag har bråttom, det är sommar och det är varmt. Cykeln slirar lite i gruset i nedförsbackarna och jag hör skoj och skratt på långt håll. Himlen är underbart blå och sommarlovet har precis börjat. Min kompis Bodil far fram vid min sida, på cykel hon också.

Vi har varsin påse i nypan, skruvad runt styret för att den inte ska trassla in sig i framhjulet på cyklarna. I skrivande stund har vi varit väninnor i över 60 år. Men just där och då var vi kompisar som bodde på samma gata, om än i olika kvarter. Vi är på väg till den av Klippans badplatser som i folkmun kallas Toma Gyttjebad.

Efter vad vi tycker är en evighet är vi så framme, och vi kastar ifrån oss cyklarna olåsta i en grässlänt. Vi tar med oss våra påsar som innehåller baddräkt, badcape, en flaska saft och några kex. Allt i hast ihoprefsat hemma i köket på Tingsgatan.

Toma badplats har sandstrand och en bred trappa ner. Vi ser att det är ganska mycket barn där redan fast det bara är förmiddag ännu. En del är i vattnet och plaskar runt. Vattnet är gulbrunt och inte så grannt att titta på men när vi går i så är det svalt och skönt. Tankar på grodor, blodiglar och andra skumma grejer slås bort för vi vill ju så gärna bada. jag har på mig min blå baddräkt, ja jag har bara den för den delen, men blå är den. Blå med vita kanter runt ärmar och ben.

En del mammor sitter i gräset och håller ett vakande öga på sina ungar som är i vattnet. De läser veckotidningar och dricker kaffe och en del samtalar med andra mammor.

Det är simskola i Toma. Simlärare är Karl-Axel Olsson, son till baderskan Gunborg Olsson på Klippans badhus. Karl-Axel kallas för "Kålle" av oss ungar. Uppe i grässlätten är det torrsim. Vi ligger som paddor i gräset och tar simtag med ben och armar. Sen bär det ner i vattnet och teori ska omsättas i praktik. Jag lär mig faktiskt att simma i Toma Gyttjebad och innan sommaren är slut har jag krängt tusen meter bröstsim här mellan bryggorna. Bodil satt och räknade längder och vi hade höftat avståndet så jämnt tusen meter var det säkert inte, men jag höll på både långt och länge och var helt svart när jag slutligen bestämde mig för att nu var det nog. Alla andra hade cyklat hem då och det var bara jag och tvåhundra skraddare i vattnet så jag gick upp. Jag minns inte om jag kom hem med den grå dyn på kroppen eller den var torkad i handduken, men jag är rädd för det senaste.

Sista lektionen på simskolan var det fest och min mor var med och tittade på. Vi tävlade och visade upp att vi kunde simma. Jag blev tvåa i mitt heat, simmade rakt över ån, cirka tio meter. På sträckan skulle jag ha med mig en tändsticksask och när jag kom iland skulle jag ha fyr på en sticka. Det gick som en dans och stickan den brann! Tvåa och ett choklad i pris. I dagsläget har jag slutat simma men jag äter fortfarande choklad. Ja jag kan fortfarande simma alltså, men det blir liksom inte precis av. I alla fall inte i Toma för badplatsen är helt igenväxt och det är knappast något vatten där längre.

När jag nu för tiden promenerar förbi badplatsen så minns jag hur det var en gång. Då ser jag vattnet, skraddarna, mor i gräset och min fina röda cykel. Jag hör barn som plaskar och skrattar och jag får en sådan härlig känsla i kroppen. Tänk vad min generation lärt sig uppskatta de små glädjorna i livet. Det var en härlig tid och så roligt vi hade, vi barn av 50 och 60 talen.

Simma lugnt och var rädda om er! Margareta Flatemo

Foto. Troligtvis Egon Rangbo Postat [18 juli, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Höskörd förr!

Höskörden förr var en hektisk och arbetsam tid. Den var mycket viktig för att djuren skulle ha foder under vintern. Som jag minns det på 50 talet skulle först vallen huggas med hjälp av en slåttermaskin som drogs av två hästar. När traktorn kom byggde man om draget på maskinen så att det gick att ha traktorn som dragare. Efter att gräset slagits skulle det ligga och torka några dagar. Då använde man en hösprätt som luftade gräset. Sen skulle det hängas upp på hässjor, då släpades gräset fram till hässjan med hjälp av en släpräfsa. Gräset hängdes upp på hässjans linor

för att torka. När gräset var tillräckligt torrt kördes det in och lades upp på höskullen. För att få upp skörden på skullen användes olika metoder. Antigen stack man upp det för hand via en lucka eller använde man en stor fläkt som blåste upp det via stora rör. En del gårdar hade också en hiss vilket gjorde att man kunde hissa upp hela lasset på en gång. Sen skulle höet packas in på höskullen. Ja, det var mycket slitsamt arbete och varmt och dammigt.

Text och foto Nils Andersson

Postat [18 juni, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Hitta ut

Ny teknik när den är som bäst. Om man vill få motion och samtidigt känna historiens vingslag och uppleva naturen så är "hittaut" perfekt. Det bara att ladda ner appen "hittaut" som är ett samarbete med bland annat Svenska Orienteringsförbundet, Hembygdsföreningar, Region Skåne och Länsstyrelsen. När man laddat ner appen och registrerat sig är det bara att leta upp orten man ska besöka i mitt fall "Skåne". Sen kan man börja leta efter kontroller som är markerade på kartan. Det en härlig känsla när man hittat kontrollen som ibland är lätt och står utmed stigen, men ska man ge sig på de svårare kontrollerna får man ge sig in i snåren och leta. Det gäller att ha koll på vilket håll man ska gå på. Jag har flera gången vänt kartan fel och då fått extra motion. Hembygdsföreningen i Klippan har lagt upp en runda kring Vasasjön och en i Klippan. Självt startade jag vid Träffpunkt Elfdalen och där fann jag den första "hittaut" stolpen vid Soldattorpet. Jag registrerade den i appen och blev fast.

Nästa gång gick jag runt i centrala Klippan och registrerade alla där, samtidigt som jag fick motion kunde jag läsa om platserna där kontrollerna fanns, som tex att Åbymarknad från början var i stadsparken Därefter blev det en tur längs med Bäljan å. Jag upptäckte där ett trevligt område i skogen bakom kolonistugorna.

När alla i Klippanområdet var avklarade begav jag mig till Vasasjön, som jag traskat runt många gånger, jag kände dock inte till platserna där det legat gamla torp. Intressant att få läsa och se platsen där Ebbe-huset från 1700-talet legat, Vasatorp där "Vasa-Jöns" bodde på 1800-talet, en välbevarad jordkällare fanns kvar och om Janne och Nelly som bodde i Sjöängshyttan som var en backstuga, den låg vid Vasasjöns östra spets.

Detta strävsamma par födde två barn i backstugan (fick ytterligare 8 barn i nästa hus). De arbetade på Bjersgård där Nelly var mjölkerska. Hon gick dit 3 gånger per dag vilket tog ca 40 minuter enkel sträcka. De flyttade sedan närmare Bjersgård.

Jag fick även lära mig om "Fläskahallsrännan" och om "Gedabron" som båda byggdes på 1600 talet.

Dags för nästa område som blev skogsområdet vid Kvidinge kyrka. Ett naturskönt område som jag inte hade besökt om det inte varit för "hittaut". Samtidigt tog jag också kontrollerna vid Tommarps Ene. Kutade upp och ner i backarna flåsande som ett ånglok, trodde att konditionen var bättre än så. Men det var det värt, så vackert som det var med kullarna och ån som slingrade sig. Väl värt ett besök.

Hyllstofta Ryggåsstuga har lagt upp en trevlig cykel runda i området kring Lycke och Ankarlöv. Där hittade jag bland annat Snapphanegrottan och cyklade på vägen där Frans bodde på 1800 talet.

Detta är några av de områden jag har besökt och många återstår. Det finns många kontroller att se fram emot.....

Text o bild Mona Scott

Åsbo Hjulklubb

I Klippan är vi lite bortskämda med att ha tillgång till en rad fotografiska arkiv vars innehåll på ett berikande sätt illustrerar människor, händelser och företeelser från tider som sedan länge flytt. Blomgren, Akka och Rangbo är kanske de mest kända bakom kamerorna som tagit bilder som är semiantika eller äldre. Mycket ofta är bildkvalitén förstklassig med förbluffande upplösningsgrad. Emellertid kan även en bild av något lägre återgivningskvalitet äga ett så stort historiskt intresse att det ernår publiceringsvärde. Fotot ovan anser jag kunna platsa i en sådan kategori. Rätt mycket har skrivits om fotboll i Åby/Klippan och alla älskar ju inte den sporten (otroligt nog), men denna lilla historiska notis kanske kan intressera rent allmänt. I Åby, liksom i många landsbygdsorter blev velocipedåkning en stark fluga, ansedd som sportutövning. År 1894 bildades Åsbo Hjulklubb med kontoristen M.J. Forsberg som förste ordförande. Föreningens levnad blev endast fem år lång, men under den tiden fick medlemmarna höra talas om att fotboll börjat praktiseras i England och att matcher kunde dra en publik på upp till oerhörda 5.000 personer. Detta inspirerade och ett embryo till en fotbollsklubb såg dagens ljus. Hjulklubben bestod med $\frac{3}{4}$ av spelarna. Vid nyårstid år 1900

kom en rask yngling vid namn Carl Andersson från Malmö till Åby/Klippan. Han var förutom en mycket duktig fotbollsspelare, utomordentlig gymnast och god organisatör. Carl fick verkligen fart på ortens fotbollutövning och snart spelades på Gamla marknadsplatsens (nuvarande Stadsparken) mycket enkla plan matcher mot motståndare som kunde komma ända från Landskrona. Det beskrivna embryot utvecklades 1914 till KBIF, Klippans Boll-&Idrottsförening. Carl Andersson gick vidare i livet och emigrerade 1902 till Amerika. Där gav han sig in i brottningsporten, blev "grov och muskulös" och en av världens bästa brottare dåför tiden. Han erövrade silvermedalj i mellanvikt vid Olympiska Spelen i London 1908. Med viss tänjning av begreppen kan man ju då påstå att Klippan redan 1908 hade en olympisk medaljör på prispallen. Bilden i sig själv är rätt underbar med spelarna i det höga gräset, omgivna av klöver- och andra ängsblommor. Enhetlig klädsel med knälånga shorts och cykelmössa på hjässan. Bollen tycks ha närmast en medicinbolls storlek och med sömning likt en slik. På toppen av läderbollen tronar en erövrad pokal – för jag vägrar personligen att tro att det är ett glas öl. Observera benskyddet som är surrat med snöre utanpå strumpan. Stående fr v R.S. Tullberg, Anders Andersson, Carl Andersson, Peter Bergh, Joel Andersson Knästående Björkman, Axel Ismark, Ivar Sjunnesson Sittande/liggande Arnold Johansson, Christian Bernow, Leonard Johansson

Pehr Erlandsson

Postat [18 april, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Sjättesjön

Sjättesjön vid Bjersgård fick från början sitt vatten från det vattendrag som avvattnade mossmarkerna i norra delen av Bjersgård, samt från de två medeltida fiskedammar, som kallades Munkadammarna. Sjättesjön, fick man "på köpet" då man anlade Borgasjön under den senare delen av 1400-talet. Naturen var så utformad att här också blev en sjö. Namnet Sjättesjön är omdiskuterat om huruvida det uppstått. Att det skulle vara

den sjätte sjön i systemet verkar långsökt. Torsten Hannrups uppfattning i boken "Bjersgårdsarkivet" är att namnet kommer ur "Squattesjön" som betyder "sjön i vars tillopp det legat en skvalta, en mindre kvarn. Sjön har varit en populär plats för skridskoåkning på vintrarna i över hundra år, på den östra sidan var det på somrarna badplats i anslutning till Möllevången, som beteshagen heter. Uppväxten i norr om liggande Nyvångshus, präglades mycket av aktiviteter i, på och omkring sjön. Här tilläts vi fiska, bada åka skridskor. Dessa aktiviteter ville man helst slippa på intilliggande Borgasjön. Fisket utövades i princip året om. Här fanns gädda, abborre, ål och mängder av småfisk, så kallade "tusenbröder". Armarna räckte i alla fall till när man skulle skryta lite om sina fångster. På somrarna var det mycket bad som gällde i det brunsvarta vattnet. Så länge kvarnen var i drift, var det bra omsättning och flöde på vattnet som inte var så smutsigt som det såg ut. På östra sidan av sjön nedanför backen i Möllevången fanns badplatsen. Botten här var grusaktig till skillnad från övriga sjöbotten som var ganska dyig. Hit kom badgäster från lite varstans, Rösa, Ugglarp och Smålarp. Gråmanstorps-borna åkte gärna till Vasasjön i stället. På 1930 -talet var det "Rösa Gråsuggor", ett ungdomsgång från Rösa, som ofta kom hit för att bada efter dagens slit och släp. Efter badritualen skulle det sparkas boll i Möllevången, målstolparna bestod av stora stenbumlingar som man bar dit. Om det så behövdes, kunde någon boende vid Bjersgård även få delta i spelet, annars var gemenskapen stor bland Gråsuggorna. Någon gång urartade det dock, och handgemäng uppstod, då kom trätofflorna väl till pass, att användas som tillhygge. Vinteraktiviteterna i form av skridskoåkning var livlig. I ett brev från 5 februari 1911, avsänt från Carl Pettersson i Bjersgårds kvarn står att läsa. *"Det är kallt som tusan i dag, men vi har ingen snö. Här var skridskoåkare hela dagen i går, till långt ut på natten, det är mest från Åby som kommer hit"* Man kan tänka att det varit månsken den natten, var nog lite magiskt! Det var samma under mina barn och ungdomsår. Så fort det var bärande is på sjön så åktes det skridsko. Mest om helgerna men även på kvällarna. Speciellt efter att Elverket i Klippan, som det hette då, hade monterat upp en stor klotstrålkastare i en av ekarna vid badplatsen. Då var det kvällsåkning också. Här var många skridskoåkare från både när och fjärran. När det hade snöat var det jobbigt att skotta upp en plan för hockey eller bandyspel. Vid något tillfälle då det snöat mer än normalt kom Valter Svensson i Åningatorp, farande med sin lilla traktor försedd med schaktblad, och gjorde grovjobbet till en spelplan. Det var uppskattat! En vintersöndag på Sjättesjön för min egen del började hemma i Nyvångshus, där man efter frukosten snörade på sig skridskor, försedda

med skyddsskenor, cyklade ner till sjön för att delta i, främst för min egen del, hockeyspel. När det var middagsdags, för på den tiden skulle middagen intas mitt på dagen, cyklade man hem, med skridskorna på. Ibland var det bråttom att komma i väg igen, med påföljd att måltiden intogs i köket, med skridskorna på. Sen återvände man till sjön och fortsatte med aktiviteterna till mörkret lade sig. Kanske inte så konstigt att man är lite "ömfött" numera! Men roligt hade vi alltid i och på Sjättesjön!

Foto från 1946 Kalle Bjergard text PO Carlson

Postat [20 mars, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Gårdsauktioner

Förr i tiden det var vanligt med gårdsauktioner under februari. Den 14 mars var en vanlig avträdes och tillträdesdag för arrende och gårdsskifte. Under 60 talet och 70 talet försvann många mindre gårdar då enheterna blev större och större. Många jordbrukare avslutade då sin verksamhet med att sälja djur och maskiner på auktion. Därför var det mycket auktioner under den tiden. Vid en auktion anlätades en auktionsförrättare många av dessa var nämndemän med en god personkännedom. Exempel här i trakten NE Johansson kallad brohusaren. Auktionsroparen började alltid med "God dag och välkommen till dagens auktion, för auktionen gäller följande villkor, allt säljes i befintligt skick utan ansvar från säljarens eller auktionsförrättaren sida. Godkända och betrodda köpare och de som ej bedriver yrkesmässig handel erhåller kredit till den 1 oktober. Äganderätten övergår ej till köparen förrän fullt likvid erlagts." Auktionerna var alltid välbesökta och en trevlig samvaro.

För säljaren var det nog ofta med vemod han såg sin besättning skingras på olika håll. En djurbesättning hade byggts upp under många år och man kände sina djur. På den tiden hade varje ko ett namn som gick i arv från ko till kalv. Så det var många Anna, Rosa, Granada som gick under klubban.

Text Nils Andersson. Foto Egon Rangbo

Postat [20 februari, 2022](#) Författare [Per-Olof Carlson](#) Kategorier [Månadens bild](#)

Telefonkatalogen

Det är inte många av de som växer upp idag som har använt en telefonkatalog, den hade man för att söka upp ett telefonnummer man skulle ringa till. Inte heller har man skrivit ner namn och telefonnummer

i en adressbok. Adressboken låg oftast tillsammans med rikstelefonkatalogen och lokaldelen vid den fasta telefonen.

Helsingborgsdelen som vi hade i Klippan/Perstorp innehöll dessutom Helsingborg 042 Ängelholm 0431 Landskrona 0418 Höganäs 042 Båstad 0431

Varje år delades det ut en ny sådan katalog till alla abonnenter. -Tänk vilket jobb att dela ut dessa. Om man ringde ett lokalsamtal så slog man inte riktnumret utan bara abonnentens nummer. För oss i Klippan /Perstorp området var riktnumret 0435. Skulle man ringa utanför det egna området eller till annat land, fick man söka efter riktnummer och landsnummer i katalogen. Sökte man ett telefonnummer i katalogen, behövde man först veta vilken ort det gällde, för att söka i rätt katalog. Därefter sökte man på efternamn, förnamn, titel, adress och till sist telefonnummer. I denna katalog från 1960 hade alla titlar och det verkar som att mannen i hushållet nästan alltid stod för abonnemanget och om det var en kvinna stod det fru eller fröken som titel.

Text och foto Mona Scott